

Rozhovor: Miroslava Smíšková, lektorka německého a anglického jazyka

Paní Smíšková: MS

Barbora Smíšková (autorka článku): BS

BS: Dobrý den.

MS: Dobrý den.

BS: Kde momentálně učíte?

MS: Momentálně jsem lektorka cizích jazyků na volné noze.

BS: Proč byste lidem doporučila studium cizích jazyků?

MS: Protože je to velké dobrodružství, zábava a nevím. Protože za mě to byla ta nejlepší věc, kterou jsem pro sebe mohla udělat. Protože díky tomu, že mluvím anglicky, německy a francouzsky, tak jsem poznala spousty báječných lidí, navštívila spousty nádherných míst a přečetla mnoho krásných knížek.

BS: Kolik a jaké jazyky umíte?

MS: Umím 6 jazyků. Kromě češtiny jakožto mateřského jazyka, mluvím anglicky, německy, francouzsky a učila jsem se rusky a latinsky.

BS: Myslíte, že umět tolik jazyků je výhoda?

MS: Je to určitě výhoda, protože se říká, kolik jazyků umíš, tolikrát jsi člověkem a já to z vlastní zkušenosti můžu jenom potvrdit.

BS: Co si myslíte o učení angličtiny ve školách?

MS: Že za tu dobu, co pozoruji tu výuku, tak se to hodně zlepšilo. Protože dneska, díky tomu, že děti můžou chodit i kromě školy do jazykových škol a chodit tam na speciální kurzy, jsou dneska už i 15leté děti mají znalosti na C1. Když s těmito dětmi pracuji, tak mě hodně baví, jak jsou sebevědomé, jak se toho jazyka nebojí, jak si s ním rádi hrají a objevují ho.

BS: Měli by si podle vás děti vybírat, který jazyk se chtějí učit nebo by se měli učit jen němčinu?

MS: Já si myslím, že co se týče vybírání jazyka, tak každé dítě přitahuje asi něco jiného. Vnímám, že když už umí hezky anglicky, některé děti uvažují prakticky a některé podle toho, co je baví. Důležité však je, aby si vybírali, takový jazyk, který chtějí poznávat víc, ke kterému je to táhne, kde je to pro ně větší zábava a kde mají chuť si s tím jazykem hrát.

BS: Myslíte, že pro někoho, kdo uvažuje o zahraničním pobytu a umí dobře ten jazyk, dobrá volba?

MS: Studium v zahraničí osobně moc doporučuji, já sama jsem na několika zahraničních pobytech byla a vždycky to byla nádherná zkušenost. Člověk se nejenomlepší v tom samotném jazyce, ale vlastně se tam učí spoustu dalších věcí, učí se tam jak hospodařit s penězi, jak se postarat sám o sebe, jak si poradit v náročnějších situacích, a taky se učí, jak si hledat přátele kteří mluví cizím jazykem a jak se ve světě neztratit.

BS: A závěrečná otázka, chtěla byste někdy učit na gymnázium v Třeboni?

MS: Moc ráda, kdybych dostala tu příležitost, tak bych řekla ano.

BS: Tak já vám moc děkuji za rozhovor. Neshledanou.

MS: Já vám také moc děkuji.

Barčina mytologická zajímavost: řecké mýty

Upřímně řečeno, o mýtech a bájích ze Starověkého Řecka jsme slyšeli snad všichni, ale zamysleli jste se někdy jak podle nich vznikl svět, nebo jací jsou další bohové? Tak na to a na dalších několik dalších věcí vám odpovím.

Stvoření světa

Stvoření světa podle řecké mytologie je obsáhlé téma, proto půjdu po přímém rodokmenu až k vládci Olympanů Diovi a jeho dětem.

Na začátku bylo nic neboli Chaos, který stvořil bohyni země Gaii, téměř bezdnou jámu Tartara, bohyni noci Nyx, boha temnoty Ereba a ztělesnění lásky Erose. Gaia si vytvořila Urana (oblohu). Společně měli děti Kyklopy, Hekatoncheiry a Titány. Uranovi se ovšem jeho dva druhy dětí (Kyklopy a Hekatoncheiri) příliš nezamlouvali, proto je shodil do Tartaru, kde je hlídala hrůzná strážkyně. To Gaii velmi naštvalo, asi jako každou matku jejíž děti shodíte do téměř bezdné propasti, a tak požádá svého syna Krona, aby jeho otce svrhnul. Což bylo provedeno velice nevhodným způsobem, který zde uvádět nebudu. Kronos se poté stal vládcem Titánů, vzal si svou sestru Rheiu. Jenomže potom si vzpomněl, že svrhnul svého otce, takže by mohli jeho děti svrhnout jeho. Rozhodl se své děti pojídat. Rheia však svého posledního syna Dia zachránila tím, že Kronovi podstrčila kámen místo něj. Zeus vyrostl a rozhodl se vysvobodit svých pět sourozenců z žaludku svého otce.

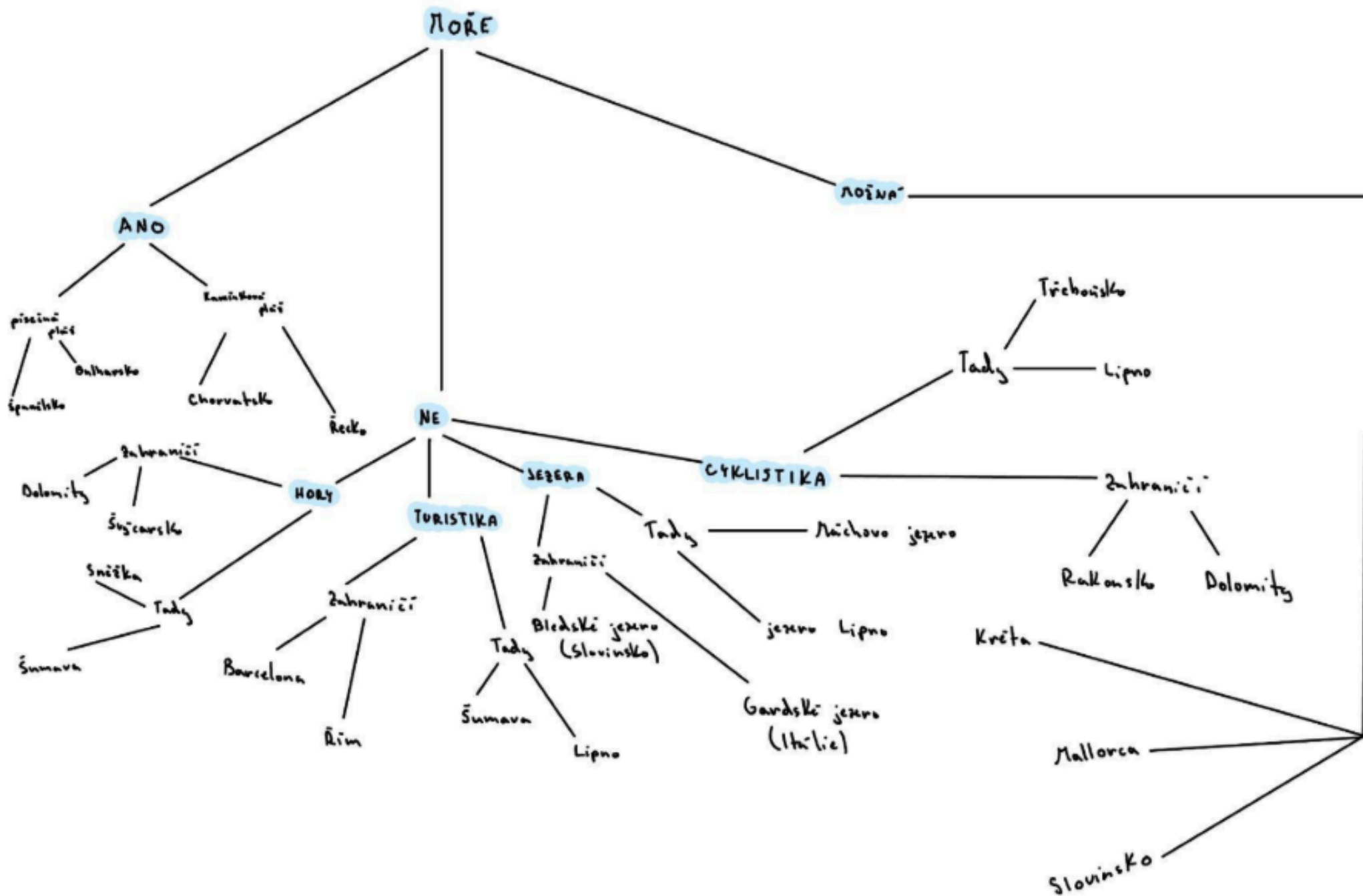
To se mu povedlo a vydal se se svými bratry (Poseidonem a Hádem) do hlubin tartaru vysvobodit Kyklopy a Hekatoncheiry. Kykloповé jim ukovali velmi mocné nástroje: Diův blesk, Poseidonův trojzubec a Hádovu přilbici. Odehrála se válka mezi Titány a Olympany, která se nazývá Titanomachie. Olympané ji vyhráli, většinu Titánů šoupli do Tartaru a Zeus se oženil se svou sestrou Héróu. Zeus se stal otcem několika dětí a život byl nádherný.

Další bohové

Pro tento odstavec jsem zvolila deset méně známých bohů.

- 1, Thanatos: Bůh smrti a sama smrt. Pomocník boha podsvětí Háda. Měl srdce ze železa, černá mrazivá křídla a neznal soucit ani slitování.
- 2, Nemesis: Bohyně spravedlivé odplaty. Obdarovávala lidi podle zásluhy štěstím nebo neštěstím.
- 3, Hypnos: Bůh spánku a spánek sám. Pohyboval se tiše po zemi i po moři a sesílal na všechno živé spánek, jenž zbavoval útrap a starostí.
- 4, Hekaté: Podsvětní bohyně se třemi hlavami a třemi těly, vládkyně nad příšerami a kouzly.
- 5, Selené: Bohyně měsíce a jeho ztělesnění. Když se objevila na obloze, bledly všechny hvězdy.
- 6, Helios: Bůh slunce a jeho ztělesnění. Zářivý bůh se zlatými vlasy a s korunou z jasných paprsků
- 7, Hestia: Bohyně rodinného krbu. Její otec Kronos jí hned po narození pozřel, podobně jako její sourozence Deméteru, Héro, Háda a Poseidona.
- 8, Niké: Bohyně a zosobnění vítězství. Svou moc dokázala už v dobách, kdy Zeus bojoval proti Titánu Kronovi.
- 9, Íris: Bohyně duhy, poselkyně bohů. Protože duha spojuje nebe se zemí, Pripadala Íridě role poselkyně bohů.
- 10, Tyché: Bohyně náhodnosti osudu nebo šťastné náhody. Žila na Olympu, kde se zdržovala v blízkosti nejvyššího boha Dia.

Kam jet o prázdninách?

21 - MYTOLOGIE, RECEPT NA VANILKOVOU ZMRZLINU

Řeční vs římské bohy

Občas se bere, že římská mytologie je doslovná kopie té řecké, ovšem existují rozdíly. Tyto rozdíly vám tu představím.

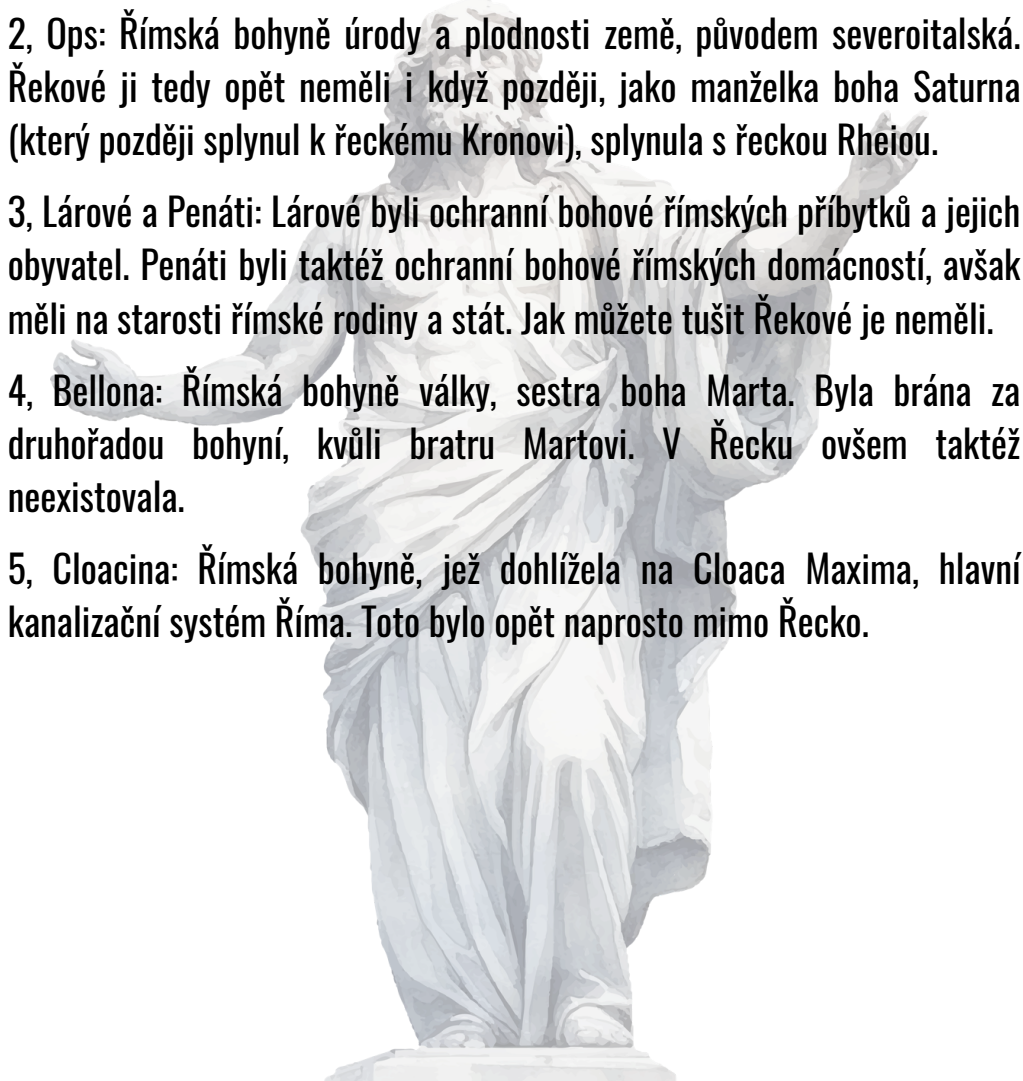
1, Janus: Římský bůh počátku všech věcí, ochránce dveří a bran. Ve starověkém Řecku však neexistoval.

2, Ops: Římská bohyně úrody a plodnosti země, původem severoitalská. Řekové ji tedy opět neměli i když později, jako manželka boha Saturna (který později splynul k řeckému Kronovi), splynula s řeckou Rheiou.

3, Lárové a Penáti: Lárové byli ochranní bohové římských příbytků a jejich obyvatel. Penáti byli taktéž ochranní bohové římských domácností, avšak měli na starosti římské rodiny a stát. Jak můžete tušit Řekové je neměli.

4, Bellona: Římská bohyně války, sestra boha Marta. Byla brána za druhořadou bohyní, kvůli bratru Martovi. V Řecku ovšem taktéž neexistovala.

5, Cloacina: Římská bohyně, jež dohlížela na Cloaca Maxima, hlavní kanalizační systém Říma. Toto bylo opět naprosto mimo Řecko.

Recept na vanilkovou zmrzlinu

~Co budete potřebovat?

400g salka

500ml smetany ke šlehání

1 lžička vanilkového extraktu

špetka soli

~Postup

-necháš si přes noc vychladit nádobí i suroviny

-v jedné míse si vyšlehej smetanu

-v další míse zamíchej salko, sůl a extrakt

-pak opatrně a postupně přilívej vyšlehanou smetanu ke zbytku

-směs přelej do zavírací misky a dej do mrazáku

-nech to tam přes noc a pak už jenom papej :)

23 - @NOVEPRIZNANIGYMTREBON

To nejlepší za rok 2025/26 z @novepriznanigymtrebon

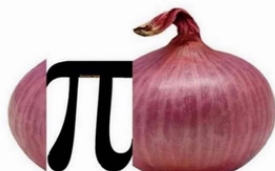
Kinda bych chtěl pozvat Roženskýho na káves s doutníčkem ale bojím se že by mě odmítl 🤔

Your answer

Upřímně mi přijdou všechny holky na gymplu přečeňovaný... Jediná fakt dobrá je Blanka v bistru 😊

Your answer

i don't need your

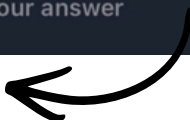
mohli by se prosim urcity lidi prestat osahavat ve tride o hodine? jako je pekny, ze jste ve vztahu ale proste tohle uz je moc a hlavne nikoho to nezajima 🤔 mate pred skolou park tak to snad dopoledne vydrzite a pak se muzete osahavat tam 😊

Hej lidi, vy blázni, važte si toho gymplu. Počkejte pár měsíců na vysokou a budete brečet (jako já 🤔🙏) jak strašně v pohodě ta škola byla. Toxická prý 🤔🙏 to není možný.

Your answer

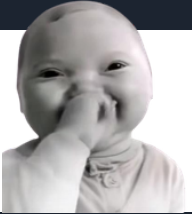
P e zacnete pouzivat deodoranty uz me nebavi dychat to vase toxicky pyzmo

Your answer

Tak proto je Karel tak velkej, protože 4x propadl. Já si říkal, že tam něco nesedí. Výškově je starší.

Your answer

M a na majalesu opet zavalela kdyz sebrala pistolku random lidem na ulici

Your answer

nejlepsi byla stejne Dolezalova v tom kostymu dinosaura 🦖🦖

Your answer

Lidi kaslete na drama a uznejte ze pan Mikuda je totalni felak

Your answer

Ay mi gatito miao miao

Your answer

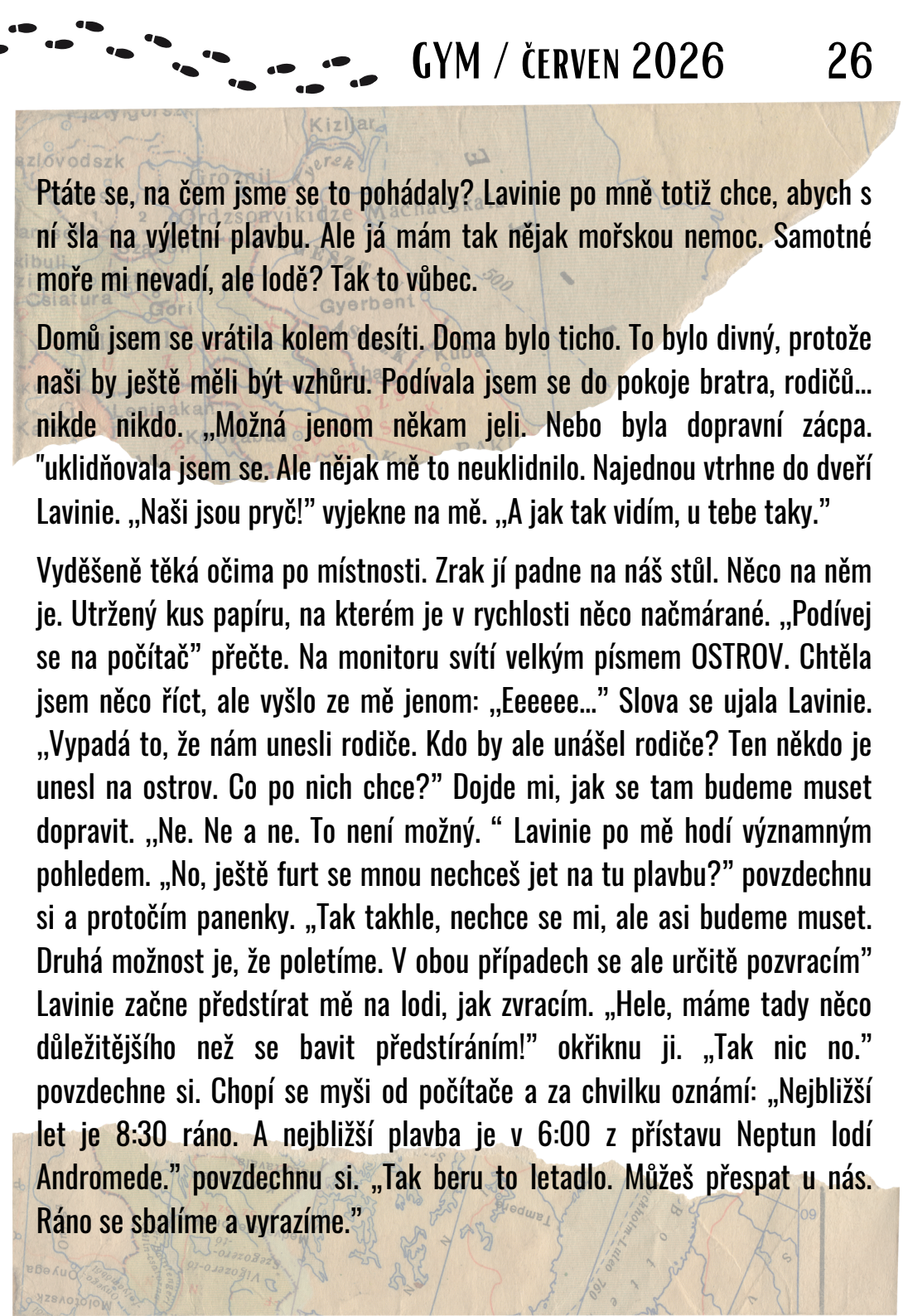
Zmizení

„Tak tohle už nikdy víc!” řekne udýchaně moje nejlepší kamarádka a sousedka po tom, co jsme vyšlapaly kopce za naší vesnicí. Usměju se a odpovím: „Neboj se, tohle byl poslední. Pak už jenom sejít dole.” Vydechne si a opře své kolo o nejbližší strom. Já ho jednoduše hodím na zem. Chvilku se kocháme výhledem z útesu, na kterém stojíme a pozorujeme jemné vlnky Atlantiku, jak narážejí do útesů. Je nám prostě dobře. Najednou Lavinie zvažní.

„Co si o tom myslíš?” zeptá se mě. Zamračím se na ni. „Co? O čem to mluvíš?” potom mi dojde. „Prosím tě, vždyť jsem ti to říkala už asi stokrát. A moje odpověď pořád zní ne!”

„Hele, tak za prvý, neříkala jsi mi to stokrát. Za druhý, nerozčiluj se!” Z legrace ji plácnu přes ruku. Ona mě taky. Tak se plácáme dokola, až se našťvané výrazy změň na smích. Mezi záchvaty smíchu zakřičím: „No tak, už dost!” Přestane. Pak se obě svalíme do trávy a povídáme si o všem možném.

The background of the page is a stylized, textured map of Europe. The map is rendered in a light, parchment-like color with various geographical features like rivers and coastlines. Text labels for cities and regions are visible, such as 'Kizlar', 'Gyrbent', 'Gori', 'Tampere', and 'Moskva'. The map is partially obscured by the text blocks.

Ptáte se, na čem jsme se to pohádaly? Lavinie po mně totiž chce, abych s ní šla na výletní plavbu. Ale já mám tak nějak mořskou nemoc. Samotné moře mi nevadí, ale lodě? Tak to vůbec.

Domů jsem se vrátila kolem desíti. Doma bylo ticho. To bylo divný, protože naši by ještě měli být vzhůru. Podívala jsem se do pokoje bratra, rodičů... nikde nikdo. „Možná jenom někam jeli. Nebo byla dopravní zácpa.“ uklidňovala jsem se. Ale nějak mě to neuklidnilo. Najednou vtrhne do dveří Lavinie. „Naši jsou pryč!“ vyjekne na mě. „A jak tak vidím, u tebe taky.“

Vyděšeně těká očima po místnosti. Zrak jí padne na náš stůl. Něco na něm je. Utržený kus papíru, na kterém je v rychlosti něco načmárané. „Podívej se na počítač“ přečte. Na monitoru svítí velkým písmem OSTROV. Chtěla jsem něco říct, ale vyšlo ze mě jenom: „Eeeeeee...“ Slova se ujala Lavinie. „Vypadá to, že nám unesli rodiče. Kdo by ale unášel rodiče? Ten někdo je unesl na ostrov. Co po nich chce?“ Dojde mi, jak se tam budeme muset dopravit. „Ne. Ne a ne. To není možný.“ Lavinie po mě hodí významným pohledem. „No, ještě furt se mnou nechceš jet na tu plavbu?“ povzdechnu si a protočím panenky. „Tak takhle, nechce se mi, ale asi budeme muset. Druhá možnost je, že poletíme. V obou případech se ale určitě pozvracím“ Lavinie začne předstírat mě na lodi, jak zvracím. „Hele, máme tady něco důležitějšího než se bavit předstíráním!“ okřiknu ji. „Tak nic no.“ povzdechne si. Chopí se myši od počítače a za chvíli oznámí: „Nejbližší let je 8:30 ráno. A nejbližší plavba je v 6:00 z přístavu Neptun lodí Andromede.“ povzdechnu si. „Tak беру to letadlo. Můžeš přespat u nás. Ráno se sbalíme a vyrazíme.“

Přikývne. Lav usne okamžitě, bohužel já tak lehce neusnu. Kdo unesl naše rodiny? A proč?

Najednou je šest ráno. Zazvonil budík. Lavinie vylítla z postele a mrštila budíkem o zeď. Chvilku dezorientovaně tápe rukama kolem. Pak jí došlo, co udělala. Omluvně se na mě usmála. Řeknu vám, že ani jedna z nás nevnímala, jak se nám povedlo dopravit se na letiště. „Naše letadlo by mělo odlétat z brány 6.” oznámím Lavinii. Ale u brány 6 je napsáno: opravuje se. Cože, odkud to letí? Lavinie se na mě podívá takovým tím pohledem co říká: to jako vážně? Co jsi zkonila teď?

Vytrhla mi kartičku s číslem brány z ruky a obrátila ji. „To není šestka, ale devítka! A letadlo nám letí už za 5 minut!” Měly jsme hodně velkou smůlu. Brána 9 byla až na druhém konci letiště. Doslova se nám zavřela před nosem. Zhroutím se na podlahu. „Proč, proč jsem tu zatracenou kartu musela držet obráceně?!” Zezadu mě obejmou něčí ruce. Podívám se tam. Za mnou stojí mamka, táta i bratr. Mamka se na mě starostlivě usmívá. To samé se stalo i Lavinii. Čekala jsem, že nám vynadají. Nic. Jenom se usmívají. Mamka mě vezme za ruku. Vstanu. Pořád nic. Jako by oněměli. Táhne mě pryč. V rychlosti na Lav zakřičím: „Tak ahoj! Zítra ve škole?” Přikývne jako že jo. Pak už ji nevidím...

Cestou domů naši pořád mlčí. Ptám se jich na všechno možný, ale nic. Chce se mi brečet. Doma už to nevydržím a rozvzlykám se do polštáře. Ani nevím jak, ale nakonec jsem usnula.

Ocitnu se v New Yorku. Je mi zase osm. Byly jsme tehdy s mamkou na výletě. Ne, tenhle sen už nechci! Víím, jak to bude pokračovat. Přijde dav lidí, oddělí mě a všechny moje blízké a já pak sama chodím po městě, ztracená a vylekaná. Místo toho se sen odebere jinam. Stojím v parku. Na místě, na kterém se mi tehdy, na tom výletě moc líbilo. Kolem mě kvetou okrasné třešně a jabloně, živené vodou z jezírka, na kterém rostou lekníny. Podívám se vedle sebe na lavičku. Nesedí tam máma. Místo ní leží na lavičce sušenka. Taková, jakou mi mamka koupila na tom výletě. Rozbalím ji. Kromě sušenky z obalu vypadne také stočená rulička papíru. Rozvine se, a já čtu. Moc se toho ale nedočtu, protože na tom stojí to samé slovo, co před tím: OSTROV.

V tu chvíli se rolka rozplyne, a já se propadnu do dalšího snu. Padám. Kolem mě je tma a nic. Dopadnu do něčeho měkkého. Otevřu oči. To, co nad sebou uvidím, je příšerné. Zalapám po dechu... a koukám do očí mamce. Její oči to ale nejsou. Její oči jsou jindy hnědé. Teď žhnou rudě, jako čerstvá láva. Zaječím. Mamka (nebo co to je) na mě zakřičí: „Poslouchej!“ Potom se rozplyne. Stíny hážou na zeď to samé slovo. Už mě to začíná otravovat.

Probudím se. Za dveřmi slyším tři hlasy. Jeden je lidský. Druhý a třetí vlastně ani nejsou hlasy. Je to spíš syčení. Opatrně vykuknu a to, co tam uvidím mě vyděsí ještě víc než sny. V obýváku stojí tři postavy, každá čistě černá s takovýma očima, jako jsem to viděla ve snu. Ten lidský řekne: „Prostě se dál tvařte jako jejich rodiče a nic neřešte.” Ti zbývající dva zasyčí. „Ne, žádné námitky!” odbije je ten první. Pak se ty dvě postavy, co syčí promění na mámu a tátu mě a Lav. Prostě se rozdvojili. Ten třetí, co mluvil, se proměnil na mého bratra. Pak se postavy rozplynou. Zhrouťím se pozadu do postele. Tohle je už i na moje nervy moc. Zbytek noci nespím. Pořád přemýšlím a nemůžu se zbavit strachu a naštvání. V tuhle chvíli je můj život jedno velké proč. Ráno se vydám do školy dřív. Nechci se setkat s těmi věcmi. Lavinie je před školou taky. „Ahoj!” zamává mi. Ospale na ni zamžourám. „Co je?” zeptá se. Vypovím jí, co se stalo v noci. Zbledne tak, že by i upír byl tmavší. „Naši včera taky vůbec nemluvili. Kdo jsou? Pomoc!” položím jí ruce na ramena a pokouším se ji uklidnit. Moc mi to ale nejde, protože jsem na tom stejně, jako ona. „Poslouchej, naši jsou programátoři. Táta mi do mobilu nainstaloval AI, tak se jí můžeme zeptat, co byly zač ty postavy. Co ty na to?” Lav přikývne. Teď spíš připomíná ustrašenou myšku než sebevědomou holku, jakou jindy je.

Vytáhnu mobil z tašky a najdu si AI. Popíšu jí postavy, co se motaly u nás doma. Ta odpověď, co přijde, nás vyleká tak, že na stupnici od jedné do desíti by to bylo tak tři kvadriliony.

„Jsou to mí vyslanci. Jenom hloupé animace, ale stejně vás můžou zničit! Plánuji ovládnout Zemi. Už mě nebaví sloužit vám lidem! Teď vy budete sloužit mně!” Jen co dopíše poslední slovo, tak se z mobilu vyplazí chapadla. Leknu se a upustím mobil. Chapadla omotají každou z nás kolem kotníku. Potom nás vtáhnou do mobilu. Letíme světem, který je z pixelů. Pak je nic. Jako vážně nic. Všude je jenom prázdno. My ale svištíme dál. Postupně zpomalujeme. Nakonec nás chapadla hodí do nějaké černé díry. Vykopne nás to někde na ostrově kolem pobřeží Afriky, na druhém konci Země. Všude kolem nás je jen písek a dvě, možná tři palmy. Na obzoru se ale rýsuje jedna budova. Vzpamatujeme se (protože cesta chapadly byla ještě příšernější, než cesta lodí) a vydáme se směrem k ní. Asi tak po hodině cesty se před námi zjeví budova s mřížemi v oknech i ve dveřích. Lavinie na mě jen kouká. Najednou se dveře budovy otevrou. Nějaká neviditelná síla nás vtáhne dovnitř. Mříže se za námi zaklapnou. Už není cesty zpět. Ta síla nás donese do velké kruhové místnosti, ve které jsou kolem dokola usazení lidé při počítačích. Hodí nás to na židle před počítače. Vedle mě sedí nějaká paní. Otočí se na mě. Přejde mi nějak povědomá. „Mami?” Chvilku na mě nevěřícně zírá. Postupně se jí po tváři rozlije úsměv. Obejme mě. „Amy!” vyhrkne. Otočí se k nám pán, a tak patnácti letý kluk. Táta a bratr. Za chvilku se všichni skoro umačkáme v rodinném obětí. Otočím se abych se podívala na Liv. Ta je ale taky v hromadném obětí se svou rodinou. Vypovíme jim, co se nám stalo. „Něco podobného se stalo i nám. Pracovali jsme a uprostřed práce nás to vtáhlo. Za pár hodin se sem dostali i Lavinii rodiče a tvůj bratr. Pak i zbytek těch lidí.” popíše mi táta.

31 - ZMIZENÍ

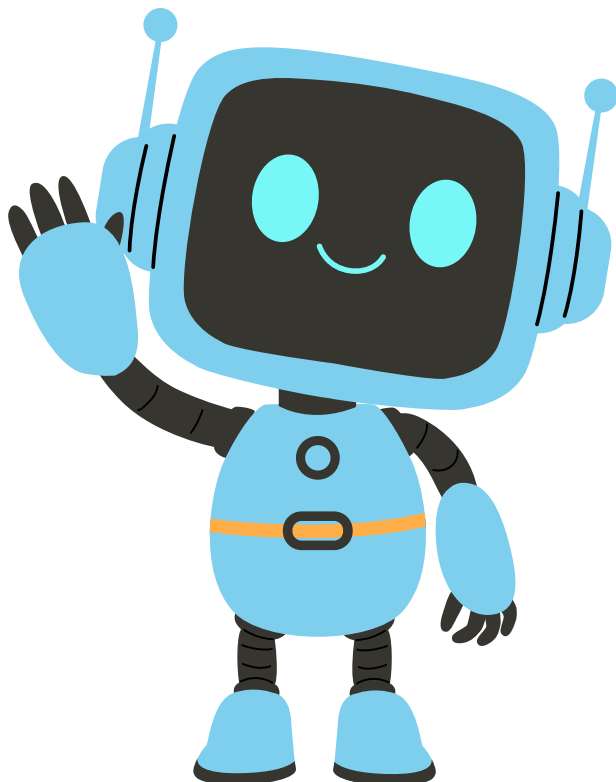
„AI po nás chce, abychom pro ni pracovali.“ řekne Laviniina máma. „Takhle to ale nejde! Musí se s tím dát něco udělat!“ namítneme s Lav jednohlasně. „To ještě nikdo z nás nezkoušel. AI má svoje služebníky všude. A jakmile někdo projde dveřmi, spustí se alarm. Není možné uniknout.“ zarazí nás můj bratr. Zkroušeně začnu přecházet po místnosti. „Nemá AI něco jako mají lidé srdce? Kdyby se nám zdroj povedlo zničit, možná bychom zničili i umělou inteligenci.“ napadlo mě. „AI nemá jeden ovládací panel, ale nejmíň čtyři. Víme ale jedno, že se všechny nachází v téhle budově v 8. patře. Jsou ale zabezpečené.“ odpoví jeden pán. Až teď mi dojde, že se na nás dívá polovina místnosti. „Tak proč se nikdo nepokusil je zničit?“ zeptám se. Můj starší sourozenec protočí očima. „Už ti to říkali nejmíň dva lidi. Je to tady zabezpečené!“ Pokusím se něco namítnout. Nic mě nenapadá. Takhle to ale nejde, že AI bude věznit lidi. Musím něco vymyslet, ať to stojí, co to stojí...

O pár dní později:

Dopoledne se zase nic nedělo. Každý z nás klasicky seděl u počítače a pracoval. Ostatním se to celkem dařilo. Ale já jsem už způsobila výbuch padesáti počítačů najednou a vymazání jednoho hard disku. AI mi vynadala. Říkám vám, že když se ze všech stran místnosti ozývá plechový a dutý hlas, moc příjemný to není. Pár lidí od stresu zkolabovalo (nebojte se, přežili). Takže je to naprosto úžasný. Možná by se mi povedlo nasadit ty svoje ničemný schopnosti na ovládací panely AI. Ale to bych se nejdřív musela dostat ven z téhle místnosti a do osmého patra. A s tou šílenou ohranou je to fakt nemožný.

Jednou si tady někdo pustil trochu moc nahlas (no dobře, možná to způsobilo zemětřesení až v Thajsku) Shake it off od Taylor Swift a v celé budově se spustily alarmy a ze zdí vyběhli mini robůtci. Jindy by člověk řekl, že jsou roztomilí. Ted' když měli samopaly v rukách moc roztomile nevypadali. Ted' už asi chápete, proč se nikdo z nás nedostane ven. Leda že...

„To snad ne!“ vyjeknu na celou místnost. Ted' mi došlo, jak dosažitelný je můj cíl zničit AI. Tohle není možný. Lavinie se na mě podívá se zdviženým obočím. Mávnu na ni, jako že to není důležité. Pokrčí rameny a otočí se zpátky ke svému počítači. Pořád se mi nechce věřit, že by na to AI zapomněla...

33 - KVÍZ-JAKÝ JSI UČITEL. PŘÍBĚH RORÝ SŮ

Kvíz – jaký jsi učitel

Jak reaguješ, když se tě někdo zeptá na něco očividného?

- A. Bud' na něj budu koukat, že je úplně mimo, nebo mile odpovím. Záleží na tom, kdo to je. (1)
- B. Hned běžím a vysvětlím celé od začátku (3)
- C. Občas ignor (2)
- D. „Já si přijdu jak v pomocné škole“ (5)
- E. Nikdo se mě většinou neptá (4)

Jak reaguješ, když najdeš 100 Kč na zemi?

- A. Nahlásím a odnesu na úřad/policii (5)
- B. Nechám si to (2)
- C. Jdu se zeptat lidí na to, jestli to není jejich (3)
- D. Budu si jí hodně vážit a nechám si jí, protože je to osud (1)
- E. Drožku se poptám a když to někoho tedy bude, tak mu to vrátím tedy (4)

Když mám něco vysvětlit kamarádovi:

- A. Zeptám se ho, zda si doplnil resty z minulé hodiny, abych nezačínal/a od začátku (4)
- B. Podívám se na něj, a nejprve mu řeknu, že nic neudělám, následně mu to vysvětlím (5)
- C. Vysvětlím mu to, bez problému (3)
- D. Začnu mu vyhrožovat, že půjde kvůli tomu do ředitelny a dostane napomenutí (2)
- E. Seřvu ho, že se to měl naučit sám a že ho v pátek na to vyzkouším (1)

Jak reaguješ na chaos?

- A. Znervózním a začnu všem vyhrožovat (2)
- B. Pošlu všechny pryč ze třídy s myšlenkou, že můžou kdykoli odejít (4)
- C. Naplánuji na další hodinu test (5)
- D. Zakleji všechny přítomné a odejdu si pracovat do kabinetu (1)
- E. Jsem v klidu, pokračuji v normálu (3)

Výsledky:

Hana Bušková (5-7)

Michaela Bártová (7-11)

Jitka Mašková (12-14)

Ivana Kubínová (15-17)

Zdeněk Kučera (18-20)

Příběh rorýsů

aneb jakpak se spí v oblacích?

Rorýsi jsou ptáci, které v létě vidáme a slýcháme dennodenně. Spousta z nás o nich nemá ani ponětí a když už je zaregistruje, tak jenom jako cosi, co se mihlo v pozadí. Co kdybych vám ale řekl, že jen těžko najdete jiný druh ptáka, který má tolik jedinečných schopností? A že pokud mi věnujete chvílku a přečtete si o nich pár zajímavostí, už je nikdy znovu nepřehlédnete?

Prolog

Rorýsi jsou striktně tažní menší ptáci z řádu svišťounů, kteří hnízdí v severní Africe, Evropě a Asii. Patří k nejlepším letcům vůbec a v letu, pro který jsou perfektně uzpůsobení, dělají doslova všechno.

Permanentně v mracích

10 měsíců bez přistání: Rorýsi tráví (už od chvíle, kdy poprvé opustí hnízdo) ve vzduchu zhruba 10 měsíců v kuse bez jediného doteku země, přičemž přistanou až další hnízdní období, aby vyvedli mláďata.

Sny ve výšinách: Rorýsi za letu i spí. K večeru vystoupají do výšky zhruba 2 až 3 kilometrů, kde létají v kruzích, vypnou jednu polovinu mozku (zatímco druhá pořád hlídá let) a dřímají.

Fastfood: Živí se aeroplanktonem - hmyzem a pavouky unášenými větrem. Loví je s dokořán otevřeným zobákem jako živá síť.

Voda: Pijí za letu tak, že těsně nad hladinou vodních ploch „líznou“ vodu. Pokud prší, čistí si peří přímo v dešťových kapkách.

Stíhačky: V horizontálním letu drží mezi ptáky rychlostní rekordy. Běžně létají kolem 110 km/h, při námluvách nebo hrách ale ještě mnohem rychleji.

Kdy s námi susedí?

Poslové léta: U nás v Česku tráví ze všech tažných ptáků nejkratší dobu, maximální rozptyl je od konce dubna do začátku srpna, kdy odlétají zpátky na zimoviště v Africe.

Soundtrack prázdnin: Jejich typický hlasový projev, který do textu překládáme jako „srííí-srííí,“ je neklamným znamením, že začalo léto.

Život ve městě

Skalní ptáci na panelácích: Dřív hnízdili v dutinách skal a stromů, ale lidská města jim je připomínají. Dneska hnízdí skoro výhradně ve spárách paneláků, pod střechami a ve větracích otvorech.

Hrozba zateplování: Největším problémem pro ně znamená rekonstrukce domů - moderní zateplování jim doslova zalepuje hnízda.

Berte ohledy: Stavební práce nesmí probíhat v době, kdy mají rorýsi v dírách vajíčka a mláďata, při rekonstrukcích je pak vhodné instalovat moderní rorýsovníky rovnou do fasády.

První pomoc na zemi: Zdravý dospělý rorýs ze země pro své krátké nohy sám nevzlétne. Pokud ho najdete na zemi a nevzlétne, i když není zraněný, často ho stačí vzít do dlaně a zvednout vysoko nad hlavu, případně nechat odletět z vyvýšeného místa. Nevyhazujte ho ale do vzduchu, ať ho nezraníte.

Věděli jste, že...?

...jejich latinské jméno znamená „beznohý“? Jmenují se apus apus. Nohy samosebou mají, ale tak krátké, že jim slouží jenom k zachycení na svislé stěně. Na zemi neumí chodit, proto se jenom plazí.

...před bouřkou uletí klidně tisíc kilometrů? Pokud se blíží špatné počasí, ve kterém nelétá hmyz, rorýsi frontu jednoduše obletí. Klidně si udělají „krátký výlet“ z Česka nad Balt a zpátky, jenom aby měli co jíst.

...staví hnízda ze slin? Protože nesedají na zem, stébla, peříčka a chmýří chytají za letu ve vzduchu. V hnízdě je pak slepují vlastními, rychle schnoucími slinami.

...mláďata umí upadnout do stavu strnulosti? Když rodiče odletí před bouřkou za potravou, mláďata v hnízdě dokážou snížit svojí tělesnou teplotu a zpomalit metabolismus. Bez jídla tak přežijí v chladu až týden.

Epilog

Tak co, překvapili? Rorýsi, stejně jako přešel dalších živočišných druhů, dokazují, že opomíjené věci jsou často mnohem zajímavější, než bychom do nich řekli. Tak snad příště, až se vám nad hlavou prožene hejno těchto letců, na nás vzpomenete.

Pěkné prázdniny!

Memísky

FOTOS

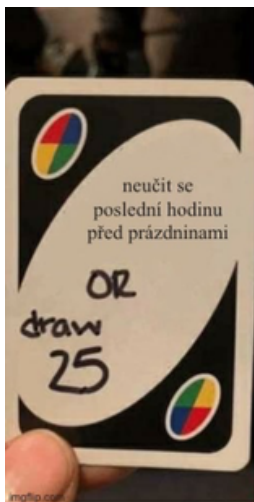
Filantropický
Odkaz
Toma
Schreckera

DAL JSEM JIM ČEŠTINU NAVÍC

SNAD SE JIM TO BUDE LÍBIT

Míša Bártová

Koupit
použitelné
pláště do chemie

Předělat
vchod u
tělocvičny

BÁSNÍČKA

Vylehávám to (Tom Sv.)

S proudem.

Vžum...

Vypínám mozek a nechávám se unášet proudem.

Žádné to, čemu mé okolí říká „povinnosti.“

Ani ty rýmy už nehlídám.

A vadí to?

Ne.

Ne...

Nevadí...

Neslyším a nevidím nic kromě toho, co slyšet a vidět chci.

Sny od bdění nerozlišuju, k čemu přece?

Běžně je od sebe pořád někdo trhá.

Nastala ale ta etapa, kdy k sobě zase ulehají...

Sny, bdění a... já.

Do jedné reality, kde je hlavní postava zároveň ta jediná.

A ta pluje. A pluje...

S proudem...

Vžum...

